

**Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθένας νάτος σκέτος.**

Φ.— Λάσπη ἀπ' ἔξω. Περικλῆ, βρεχῆ, κκακακίρια,
καὶ μὲς ὀτῆ σάλα τῆς Βουλῆς μεγάλη φασαρία.
'Απ' ἔξω καθ' ἀλλήληδες καὶ ἵπποι καὶ πεσοὶ
καὶ κάμποσοι περιέρχαι καὶ χασκοντες χαζοί,
καὶ μίσα πλήθος γυναικῶν ἰργατικῶν τὰ μάλα,
ποῦ πάντα σὲ τρεχάματα εὐρίσκονται μεγάλα,
καὶ ὅταν τοῦ νοικοκυριῦ τελειώσουν τὴν φροντίδα
ξαπλόνονται καὶ ὀτῆ Βουλῆ ν' ἀκούσουν γιὰ πατρίδα.

'Απ' ἔξω ἰτριγύριζαν πολῖται σκεπτικαὶ
καὶ κάμποσοι φιλόσοφοι περιπατητικαί,
ποῦ ἔν τούς σκιάζουσι λαίλαπες καὶ θύελλαι χειμῶνων
καὶ τὸν κικίρον τὸν ἔξαρτουν ἐκ τοῦ στομαχίου μόνον.
'Εγὼ δὲ τούτους θεωρῶν μ' ὄρθροφρονούσας φρίκας
ἰσκήθην νὰ τοὺς στείλωμαι ὀτῆν Ἐκθεσὶν τῆς Βιέννας,
κι' ἐκεῖ πρὸς ὄξαν. Περικλῆ, μεγάλην καὶ αἰτίων
τῆς ἰθνηκῆς μας μουσικῆς, ποῦ ἔχει μίλος ἴδιον,
νὰ παίξουν ὅλοι ταμπούρα μὲ τῆδεα τάντερὰ των
πρὸς ἐκπληξιν καὶ θαυμασμὸν ἀμοίσιον ἐπαράτων,
κι' ὅταν ἀκούσουν ἔξωθεν τὸν ταμπούρα νὰ παίζῃ
νὰ ἰ μουσικῆ Ἑλληνικῆ ὅτ' ποῦνε οἱ Βιεννέζοι.

Π.— Κι' ἐγὼ καθ' ὅλα σύμφωνος νεμῆζ' ὁ φουκαρῆς
πὸς μουσικῆ Ρωμαϊκῆ ἰστὶν ὁ ταμπούρας,
καὶ σήμερον καὶ αὔριον χαβάς μας μόνος θῶναί :
«Καταϊκῆ ἀρχηγὴ καὶ πρῶτη καπετάνην».

Φ.— Λοιπὸν ποῦ λῆς, βρε Περικλῆ, φρικτῆ κκακακίρια
καὶ μὲς ὀτῆ σάλα τῆς Βουλῆς μεγάλη φασαρία.
'Απ' ἔξω Λόρδοι ψεύτικαι, ποῦ πίνουσι ναργιλιές,
καὶ μίσα Λόρδοι ἀληθεῖς καὶ μερικαὶ Μυλλαιίδες,
ἵπου ἐκταλάσπασαν τὰ ποδορούσανά των
ἀπὸ τὸν πῆθον νὰ ἴδωσι τὸν μέγαν Κερδονάτον.

'Ἰδὺ λοιπὸν κι' ἡ Σύνοδος μετὰ πεμπτῆς μεγάλης
κι' ὁ Θεόδωρος λυγιστὸς μὲ λόγον ὑπὸ μάλης,
ἵνω δὲ κάθε Ὑπουργὸς προσῆλθε σκεπασμένος
γιὰ νὰ μὴ φύγῃ ἔπιτα κατασυναχωμένος,
ἐκεῖνος ἦλθε μοναχῆ μὲ μιά κομὴν βελιάδα
κι' ἰφρηγοβόλει κι' ἔλαμπε ἀπὸ πολλὴ γλαῦδα,
καὶ χειριστὸν ἔδω κι' ἐκεῖ ἰγλυχωμυγίλια
μὲ κῆτι μεϊδιάματα, ποῦ ἦταν μιά τρέλλα.

Καὶ ἄρχισε ἡ Σύνοδος νὰ ψάλλῃ τὸ ψαλτήρι
καὶ μιά Μυλλαιὶδῆ ἴγλασε σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι,
κι' ὁ Δελγιάννης, Περικλῆ, τῆς ἔριζ' ἔνα βλέμμα
ἵπου ἀμίσως τῆς πτωχῆς τῆς ἔκοψε τὸ αἷμα.
'Ἐψάλλῃ δὲ ἀγιασμὸς μ' εὐλαβίαν πολλήν,
τὸ πνεῦμα δὲ τὸ ἅγιον κατέβη ὀτῆν Βουλῆν,
κι' ἐγὼ καθὸ πνευματιστῆς εἰτάξα μὲ τόνον
τὰ πνεύματα τὰκάθαρτα νὰ γόγγυον τῶν δαιμόνων,
κι' ἱμαίετο εἰς τὴν Βουλῆν ἐν φοβερῆ μακίᾳ
τὸ πνεῦμα, τὸ περίπνευμα κι' ἡ περιπνευμονία.
Ψαλέντος οὖν ἀγιασμοῦ ἐπὶ τοῦ Δελγιάννου
καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος πετόντος ὀτὸ ταβάνι,
κι' ἔξερκισθέντες παρ' ἐμοῦ καὶ τοῦ Μητροπολίτου
τοῦ κόμματος τοῦ πονηροῦ, τοῦ κόμματος τοῦ τρίτου,
ἵπου ὁ πνεῦμ' ἀπατήλην τὸν Θεόδωρ παρῶζει
καὶ μὲ τὸν Σωτηρόπουλον τοῦ ἄλλοις μαρῆζι,
ὁ κύριος Προβουπουργὸς μὲ τὸ ἱμπερίον σῆμα
ἀνήλθε σεβαρότατος εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα
κι' εἶπε περὶ τοῦ δ' ἔζησε μὲ τόνον σεβαστόν :
«Ὅτ' ἄρθρον τοῦ Συντάγματος κυττάζας τὸ γνωστόν,
«καὶ ὁ μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἔχωμεν Βουλῆν
«κι' ἐκείνη νὰ συνέρχεται καὶ αἰῶς τὴν Αὐλήν,
«εἰς ταύτην δ' ἐπιτρέπεται διάταγμα νὰ γράσῃ
«καὶ νὰ καλῆ τῶν Βουλευτῶν τὸ ἄλεκτο συνακρί,
«ὃ δὲ τυχῶν Προβουπουργὸς ἴμπερὶ ὁπόταν θέλῃ
«κι' ἐν ἀποσίᾳ τῆς Αὐλῆς τὸν λόγον ν' ἀπαγγέλλῃ,
«ἠγῆ νὰ μὴ λένε τὸ φομὶ χαράμι πὸς τὸ πρῶτον
«καὶ γιὰ νὰ φαιμπακίζονται φαιμπακονίας λόγις,
«νῆας Σύνοδος ἐναρξίν ἐπίσημον κηρύττω
«καὶ οὗοι θέσις ἔχετε φωνάζετέ μου ζῆτω».
Ἐἶπεν αὐτὰ ὁ Θεόδωρος καὶ μὲ στραμμέναις βίδεῖς
ἄρραϊτ ἀνεφώνησαν οἱ Ἄγγλις κι' ἡ Ἀγγλιίδες,
κι' ἐγὼ ἀφῆσας τῆς Βουλῆς τάγιασμα ἐδῆ
ἀπὸ κοντά, βρε Περικλῆ, ἵπτερα μιά Μυλλαιὶδῆ,
νὰ ὄω ἄν ἐναι ἀληθῆς ἐκείνο ποῦ θρυλλεῖται
κι' ἐγὼ συχνὰ τὸμολογῶ καὶ ἄλλοι συμπλοῖται,
πὸς δὲν φερῶν ἀσπέρροουχα ὡς τὰς λοιπὰς κυρίας...

Π.— Ὅσοι λοιπὸν τρεῖς μαχαριαῖς καὶ δύο μπαταριαῖς.

Κῆτι ποῦ ἐνδιαφέρει — τοῦ Ρωμοῦ μας τὸ κεμερί.

Ὅσοι τοῦ πέμπτου τόμου μας κατέχουν ἀγγελίαν
χωρὶς πολλὴν παράκλησιν καὶ ἄλλην ὀμιλίαν
παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν
καὶ ταῦτοχρόνος μετ' αὐτῆς καὶ ὅ,τι μᾶς ὀφείλουν.

Ὅστις δ' ἀνὴρ φιλόμουσος ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ
τοῦ φιλοσόφου Φασουλῆ τὸ φοβερόν βιβλίον,
πωλεῖται ὀτὸ Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδῃ
καὶ ὀτῆς Ἐστίας τῆς γνωστῆς τὸ Βιβλιοπωλεῖον.